

דברי חכפר

 ישראל במלחמה 

עורי עור
עורי עור
מולדת אהובה
כי אנחנו עייפים מאוד
זקוקים למנוחה

עורי עור
עורי עור
מולדת אהובה
פעם בחיים אנו חיים
תתני קצת אהבה

מילים: אביב גפן ♫ ♫

גיליון מס. 2821 * י"א בניסן תשפ"ד * 19 באפריל 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

מילות פרידה – כפר הנשיא.

בהגדה של פסח, אותה אנו אומרים בליל הסדר, מופיע המשפט: "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים". ההסבר הפשוט הוא, שאנו אומרים תודה על משהו שלכאורה קרה מזמן, וכדי שאדם יוכל באמת להודות מעומק הלב על משהו, הוא חייב לשים את עצמו במקום ובזמן בו קרה המאורע.

אני אתן משמעות נוספת, משמעות של שותפות. אדם חייב לראות את עצמו חלק מתוך השלם. תהליך היציאה לחירות לא הסתיים, הוא ממשיך בכל דור ודור, והתנאי לכך הוא שכל אחד מאיתנו חייב לראות את עצמו חלק מזה. היכולת שלנו להמשיך בדרך הארוכה שלנו כעם, כקהילה, ולהישאר נאמנים לעצמנו, כבני חורין, תלויה בכך שכל אחד יראה את עצמו חלק מהתהליך, חלק מהעם, חלק מהקהילה.

כמעט שנתיים שאני חלק מכם, שנתיים אינטנסיביות מלאות בעשייה, מהמורות והצלחות.

האמת, קשה לי להיפרד, ההחלטה לסיים לא הייתה לי קלה אבל הרגישה לי נכונה, לפעמים מחליטים החלטות ורק בדיעבד מבינים למה קיבלנו את אותם. רבים מכם שאלו אותי על ההחלטה והביעו צער, דבר שריגש אותי מאוד וגרם לי להרגיש משמעותית בעשייה ובעבודה שלי איתכם.

כמו בהגדה הרגשתי כל יום ויום, שאני שמה את עצמי חלק מכם, עברתי איתכם את הדרך. למדתי את ההיסטוריה העניפה של ההקמה וגרעין ה, את התרבות העשירה עם הזיגים ומסיבות ריקודים עד אור הבוקר, חינוך עם מסורות עתיקות של העליה לכיתא א' ומצעד הדגלים וחינוך שאין כמותו, ותיקים משמעותיים שעשו, עושים ומובילים את קהילת הקיבוץ, בריאות ורווחה, והקשיים בבניית השכונה החדשה והצמיחה.

בחרנו דרך ללכת בה, בחרנו להרים את המפגש ומפגשי הוותקים, טיולים פעילויות ושיפוץ המבנה, שיקמנו מאפס את מערכת החינוך הבלתי פורמלית שלנו, החזרנו את הבתים לפעילות מלאה עם צוותים נהדרים ועשייה משמעותית, חיזקנו את מערכת הגיל הרך. העברנו את הארכיון למעונו החדש, לא הכל עבד חלק מהתחלה אבל היום יש לנו ארכיון מפואר, המשכנו וחיזקנו בעיקר במלחמה את שיתוף הפעולה עם לב הקיבוץ הנפלאים. הקמנו צוות חירום ישובי וכיתת כוננות לימים שניצטרך ומקווה מאוד שלא נשתמש באמת. בשעה טובה אחרי צירי לידה אנחנו בונים את תשתיות השכונה החדשה (רחוב ה18) ויצאנו עם תהליך מכירה של מגרשים מבונים בתחום הקיבוץ הישן, זו צמיחה דמוגרפית בתפארתה, התחלנו תהליך של הסדרת הבתים המשותפים

ואני מקווה שגם הוא ישא פירות, הקמנו את מרכז היזמויות הראשון ועוד תוכניות רבות בתחום.

אני מניחה שלא זכרתי הכל, אבל את כל אלו עשו שותפיי המצויינים! חברי ההנהלה והועד המקומי, מנהלי הענפים והפעילויות, עובדים בענפים השונים ומתנדבים רבים ונפלאים. מובילים בקהילה שעובדים יחד משיגים הצלחה ושגשוג, תמיד מתוך ראית הטוב לכפר הנשיא הלכנו יחד בעבודה משותפת.

בתוך כל אלו יש אותכם תושבים יקרים, כל אלו ועוד נעשו איתכם ועבורכם. היה לי העונג להיות חלק, לעשות דרך להרגיש כאילו אני מכפר הנשיא. מודע לכם מעומק הלב על הכל, החיכים, והחיבוקים ההערות הבונות, הגיבוי לעשייה והחשיבה המשותפת.

פסח חג שמסמן חירות – מאחלת שהחטופים ישובו הביתה במהרה וישובו להיות בני חורין. שהפסח הזה נזכור יותר מתמיד כולנו, שאנחנו עם וקהילה של דרך ארוכה, חג שמח וחגיגי.

באהבה והערכה גדולה.
תמר קולר.



תודה... ובהצלחה

תודה רבה תמר ובהצלחה בהמשך דרכך.
ומאחלים הצלחה רבה למיכל.

17.4.24

קהילה יקרה,

ראשית ברצוני להודות לכם על האמון והבחירה בי לתפקיד מנהלת קהילה ומזכירת הוועד המקומי, אני נרגשת עד מאוד להתחיל במסע המשותף שלנו.

לפני כשבוע וחצי התחלתי חפיפה עם תמר קולר מנהלת הקהילה היוצאת, שהעבירה לי בסבלנות וביסודיות ראווה להערכה, את מושכות התפקיד.

החפיפה עם תמר הסתיימה באירוע פרידה מרגש של בעלי התפקידים.

ההכרות עם כלל בעלי התפקידים בקהילה טרם הסתיימה, בכוונתי לפגוש את כולם להיכרות מעמיקה, כמו גם היכרות עם הצרכים המיידיים והתוכניות העתידיות של הקהילה והקיבוץ.

עבודה רבה לפני זאת תוך כדי מצב בטחוני לא פשוט בארצנו ובאזורנו בפרט, לכן אחד הנושאים הראשונים שביקשתי ללמוד ולהכיר הוא צוות חוסן שאמון על בטחונה של הקהילה ומוכנותה לתרחישי חירום שונים.

מסגרת המשרה שלי פרוסה על פני 4 ימים בשבוע, בהמשך אפרסם את ימי העבודה הקבועים, דלתי פתוחה בפניכם, אשמח להכיר כל אחת ואחד מכם, ניתן לתאם פגישות מול ארי.

בהזדמנות זו אבקש להודות לך תמר, על עשייתך לקידום קהילת כפר הנשיא, ניכר כי עשייתך השאירה חותם משמעותי בקהילה. מאחלת לך הצלחה רבה בתפקידך החדש.

**אני מאמינה, שהשתתפות חברתית פעילה
מעודדת את עצם יצירת הקהילה וקיומה
ומצמיחה מנהיגות חברתית ואכפתית הפועלת למען הכלל,
דואגת לסביבה ולאיכות החיים של חברה.**

מאחלת לנו דרך צלחה וימים שקטים,

בתקווה להשבתם של החטופים במהרה,

חג פסח שמח,

מיכל זנדני 050-2323043



תערוכה חדשה בלב הקיבוץ | יונת בארי

השבת 20.4 בשעה 11:00 תתקיים פתיחה לתערוכה חדשה שלי בלב הקיבוץ. התערוכה עוסקת למעשה במה שעבר על החברה הישראלית מהשבעה באוקטובר ועד היום. מהסתכלות דרך העיניים האישיות שלי, בציורים ושירים.

יושב בבית על כורסה

יושב בבית על כרסה
צופה בסרט טבע מרחיק עדות בערוץ 8.
פתאום המחשבות שלי נמלטות
ממני כמו גורים קטנים של צער
אל חצר בארי השרופה והמשפלת.
והראש הזה שכבר נמצא במקום אחר
בין דבי קטב לקרחונים מכחילים
נגרר כסוס מלחמה סורר אל גיא ההריגה.
אל יותם ודניאל מבארי, ומעוז מנתיב העשרה,
שהוריהם נשחטו על מפתן ביתם כשמבטם
הדועך מצפה לעזרה שלא תגיע. כי כבר מאחר מדם.

מכאן מן הכרסה הנוחה, אני מכריח
את עצמי להעריץ אותם בשקט,
את עז רוחם ואיך שאספו את רסיסי
עצמם מהריסות חייהם שהתרסקו על ראשם,
ושבו להיות ככל האדם, ואין בהם אפלו
טפה של שנאה ממארת וצמאון לדם.

ורק הלב המטפש שלי דואב עכשו
כשהוא מבין, כמו באבחה חדה של חרב,
ששום דבר לא יהיה עוד כמו שהיה.
כי כל מה שהיה קדם, לפני שהתרחש
טבח עוטף התקוות הנשחטות,

כָּבֵד כְּשֶׁלְעֶצְמוֹ לֹא הָיָה בּוֹ מְשֹׁהוּ שְׂשׂוּה
 אֶת טְפוֹת הַגֶּעְגּוֹעַ שֶׁלִּשְׂוֹא לֹאֵט עֲכָשׁוּ כְּמוֹ
 שֶׁן אַחֲרֵי שֶׁן מִן הַלֵּב הַמִּדְמָם בְּכוֹחַ נְעֻקְרוֹת.

רוני וגיא וגל איפרגן על השירה, יבין על השיחה. כיבוד לגוף ולנפש יוגש.
 מוזמנים בחום לפתיחה. בשבת.



על סדר וחירות

1. סדר פסח קרב ובא, כבכל שנה, ושוב אני נפגש מחדש ברגשות המעורבים שהוא מחולל בי. ראשית יש משהו מתיש בחלקים גדולים מסדר הפסח. שנית יש בו את השפוך חמתך על הגויים אשר לא ידעוך, שמעצבן אותי בכל שנה מחדש. ולבסוף זהו אירוע שלא החליט עד הסוף מה הוא חוגג בעצם - חירות או סדר.

2. קשה לי גם עם זה שבשנים האחרונות אנחנו הולכים ומתרחקים מן ההוראה רחבת הלב שמופיעה באופן כה חד וברור בספר במדבר: "וְכִי יִגְדֹר אֶתְכֶם גֵּר וְעָשָׂה פֶסַח לַיהוָה כְּחֻקַּת הַפֶּסַח וְכַמִּשְׁפָּטוֹ כִּן יַעֲשֶׂה חֻקָּה אַחַת יִהְיֶה לָכֶם וְלַגֵּר וְלֹאֲזָרַח הָאָרֶץ". איפה אנחנו ואיפה ההלכה הזאת שנמצאת היום מושלכת ת"ק פרסה אל מעבר לסמבטיון הרחק מן החברה הישראלית.

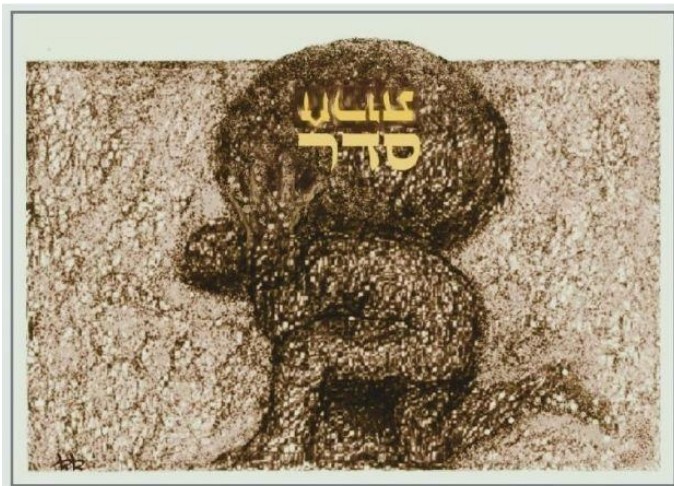
3. ולכן כהרגלי בחודש בכל פעם שאני מגלה שיקשה עלי לקפוץ מעל לתהום פעורה בשתי קפיצות, אני הולך ונועץ בחז"ל, שידעו לברוא את הגשר שבאמצעותו אחצה את תהום רבה בלי ליפול ולאבד בתוכה לעד.

4. פסח

פֶסַח, אֲרוֹעַ קוֹסְמִי עֲצוּם
שֶׁל מַתַּח גְּדוֹל וְקִשָּׁה
בֵּין חֲרוּת לְסֹדֶר.
שְׁנֵי קְטָבִים אִי־מִתְנַיִם
שְׂאֵתָה נִקְרַע בִּינֵיהֶם בְּעֶצְמָה
רְבָה בְּכָל פֶּעַם מִחֻדָּשׁ.

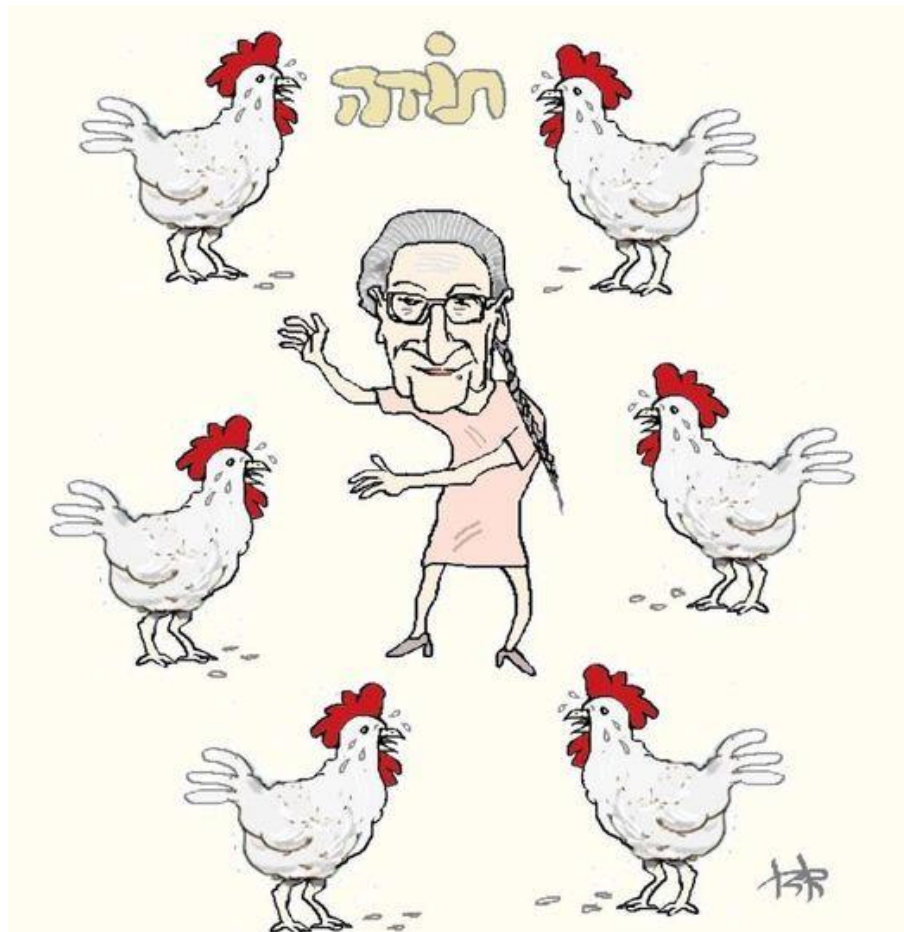
וְהָאָדָם מִתְיַגֵּעַ בְּכָל שָׁנָה
בְּעֵמֶל רַב לְנִתְבּ אוֹתָם
בְּרֹךְ לֹאִינְטִימִיּוֹת חֲמָה
וּמְאִירַת פָּנִים שֶׁל
אוֹצְרוֹת טָלָיִם נִפְתָּחִים.

"אל תאמר חרות על הלוחות
אמר חרות על הלוחות", נזעקו
חז"ל כְּאִשֶּׁר חֲשׂוּ בְּסִכְנָה הַמַּסְדֵּרֶת
הַקְּרֵבָה וְהוֹלָכֶת, וּבְהֶבֶל פִּיהֶם הַמְכַשֵּׁף
פָּרְצוּ לָנוּ אֶת גְּבוּלוֹת הַשָּׁמַיִם
בְּאֶפֶק הַהוֹלֵךְ וְנִסְגָּר שֶׁל הַסֹּדֶר.



נעמי פולני

קשה לסכם את האדם שהייתה נעמי פולני ואת תרומתה לתרבות של החברה הישראלית בכמה מילים ספורות. אבל השבוע הלכה לעולמה כלת פרס ישראל נעמי פולני וכל הארץ לרגע אחד, במקום על החמאס, חיזבאללה ואיראן, דיברה על התרנגולים ולהקת הנח"ל. מנשה קדישמן כתב לה פעם על פתק שהתרנגולים של היום הם עוף קפוא לעומת התרנגולים שלה. נעמי הייתה זמרת, שחקנית, כוריאוגרפית, במאית, מפיקה מוזיקלית, מעבדת, מקימת הלהקות הצבאיות ועוד. וכל זה צבור בתוך אישה פדנטית קטנה עם צמה, שהיה נדמה שהאנרגיה שבה לא תיגמר לעולם. עד שהיא נגמרה פתאום בגיל 96. יש כמה שירים של התרנגולים כמו "זמר אהבה לים" (אם עוד החֶשֶׁן רב ואין כוכב לי ואם הַיָּם גוֹעֵשׂ) של רפאל אליעז וסשה ארגוב, שמעבירים בי צמרמורת עד עצם היום. נעמי פולני חבל על דאבדין ולא משתכחין.





אדיין שם
זועקים נשמתם
הלב איתם!
שתפו



• לחגוג או לא לחגוג?

לא מעט אנשים מהרהרים בשאלה אם לחגוג או לא לחגוג את ליל הסדר. שנה קשה, שנה שבה מושג החירות עבר טלטלה נוראה. ולרבים בארץ, ובמידה מסוימת אולי גם בתפוצות, קשה השנה לחגוג.

נזכרתי באסיפה שהתקיימה לפני 50 שנה, עוד במהלכה של מלחמת יום הכיפורים, בשאלה אם לקיים או לא לקיים מסיבת פורים בקיבוץ. אכן, היו אלה ימים, שבהם מסיבת הפורים הייתה של כל אוכלוסיית כפר הנשיא מכתה י"ב ומעלה, והשאלה אם מותר לנו לחגוג או לא הייתה שאלה מרכזית, ולכן גם הגיעה לאסיפה.

אחד הבחורים הצעירים, שהשתתף במלחמה, ושאיבד חברים במלחמה ההיא, טען שאסור לנו השנה לחגוג. הרגשתי את הכאב שהוא ביטא. אחר כך בקשה אמו של הבחור את רשות הדיבור ואמרה שהיא אינה מסכימה עם מה שהוא אמר. אינני זוכרת את נימוקיה, אבל הכאב, מצד אחד גדל כפליים, ומצד שני יכולתי לראות את ההיגיון שבדבריה.

השנה לא קיימנו אסיפה בנושא זה, חג פורים נחוג כפסטיבל מתמשך, ובמבט לאחור, טוב שכך עשינו.

ועתה אנו בפתחו של חג הפסח, והשאלה אם לחגוג או לא, רלוונטית לאנשים רבים.

מבחינתי, אני מרגישה חשיבות בהתכנסות ובעריכת ליל הסדר, ובאמירת כמה מאבני היסוד של ההגדה לאו דווקא על פי סדר החשיבות:

- א. זכר ליציאת מצרים. החובה לזכור. "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים מבית עבדים". כל מילה כאן מקבלת חשיבות משנה בשנת תשפ"ד.
- ב. "כל דיכפין ייתי ויאכל". אף אחד לא נשאר בחוץ. אף דיכפין (מי שרעב) לא יישאר רעב. ואף אחד לא יישאר לבד. לא בפסח ולא בכל ימות השנה. ויפה עושה אירנה שגם השנה היא מצוותת אנשים לסדרים, כדי שאף אחד לא יישאר לבד.

ג. והגדת לבנך. הערך החינוכי העצום של ליל הסדר, על מנת לבנות את הזיכרון אצל הדור הבא. הרבה מאד מהטכסים בסדר הפסח נועדו למשוך את תשומת הלב של הילדים, ולשמור על ערנותם ואת העניין שלהם זמן רב ככל הניתן. (המתיחות סביב האפיקומן היא טריק מעולה).

ולכן, גם אם איננו חוגגים את ליל הסדר, אנו עורכים אותו (הסדר, הלא הוא סדר הדברים שעושים לאורך הערב: קדש ורחץ, כרפס יחץ, מגיד, רחצה, מוציא מצה, מרור כורך, שולחן עורך, צפון ברך, הלל נרצה. 14 רכיבי הסדר על פי סדר).

ובנוסף לכך, גם אם אנו רוצים לקצר, ולא בא לנו לשיר, הרי, לפחות, עלינו לצאת ידי חובה:

רבן גמליאל היה אומר: כל שלא אמר שלושה דברים אלו בפסח, לא יצא ידי חובתו, ואלו הן:

פסח, מצה ומרור.

והמסקנה, שאני מגיעה אליה היא, גם אם אין לי מצב רוח לחגוג, אני רוצה, לא רק לצאת ידי חובה אלא לקיים את מצוות הפסח, אני רוצה לערוך סדר, ואולי באמצעות הטכס והדברים שייאמרו בו, יהיה לנו קצת יותר סדר בנשמה, נתקרב יותר אל אלה שהחירות נשללה מהם, ונקווה שמצב זה יסתיים במהרה.

• פסח – בימים ההם ובזמן הזה

התבקשתי על ידי מערכת העיתון של ותיקי הגליל לכתוב רשימה לפסח. כתבתי, ואני רוצה לשתף גם את אלה שאינם קוראים "כיוון חדש" בזיכרונותיי ובהרהורי. הנה:

הזיכרונות הראשונים שלי מפסח במשפחתי, מתחילים עוד לפני שנולדתי. ליל הסדר הראשון של הורי, זוג צעיר, ליני היא צעירה בת 21, שעזבה את ביתה בפראג, בסוף 1939, כשהדגל הנאצי כבר התנוסס מעל מבני השלטון שעל המצודה. את הוריה הדויג ווילי קוהן היא השאירה מאחור, בתקווה, שלא התממשה, לשוב ולהתאחד אחרי המלחמה. נחום בילסקי בן 25, עלה מפולין בגרעין של תנועת החלוץ ב 1936. גם הוא עזב את הוריו זאב וציפורה ואת אחותו מרים מאחור, והם בסופו של דבר נספו בטרבלינקה. נחום גדל בבית שומר מסורת. כחניך בתנועת הנוער הסוציאליסטית, "החלוץ", הוא פנה עורף לדת ולכל מה שקשור בה. ליני באה מבית שבו לא שמרו מצוות קלה כחמורה. שניהם, נחום וליני, כבר היו קרובים להתחתן, וערכו סדר לשניהם בלבד. ליני בשלה את הארוחה, שכללה, שומו שמיים, מרק עם אטריות!!!

את זה, כאמור, שמעתי שנים אחר כך, וזה הפך להיות הזיכרון הראשון שלי על פסח במשפחתי.

אחרי שנולדו הילדים החליטה אמא שצריך להכניס "קצת יהדות" לבית, היא שכנעה את אבא לוותר מעט על הפניית העורף לדת, והתחלנו בארוחות שבת, כולל הדלקת נרות וקידוש, צום ביום הכיפורים ופסח ללא חמץ.

את ליל הסדר, עשינו בבית הורי. בתחילה הסבו לשולחן הילדים, ואחר כך גם הנכדים, ואבא ניהל את הסדר. הוא היה מחלק את קטעי הקריאה, לפי סדר היושבים. סדר היושבים והקוראים לא היה קבוע, כמובן, אבל איכשהו, תמיד! תמיד!!! נפל בחלקה של אמא הקטע:

רבה כצמח השדה נתתיך, ותרבי ותגדלי ותבואי בעדי עדיים

שדיים נכוננו ושערך צמח ואת ערום ועריה... וכו' וכו'.

ובכל שנה, הייתה אמא שוברת את השיניים ומסמיקה עם הקטע הזה.

חלפו השנים, אמא, שהתחילה את דרכה כאן בארץ בבישול אטריות לפסח, נעשתה יותר ויותר דתיה ושומרת את כל המצוות. המהפך הגדול אצלה קרה במלחמת ששת הימים, ובעיקר בתקופת ההמתנה והחרדה שקדמה למלחמה. אבדן המשפחה שלה ושל אבא בתאי הגזים של הנאצים, העירו אצלה את הכעס על כל מי שקם עלינו לללותנו.

חלפו השנים,

אבא ואמא הלכו לעולמם.

שנת תש"ף (אם זה לא אומר לכם הרבה, תחשבו על 2020) – שנת הקורונה.

הסגר הראשון נפל עלינו באמצע מרץ, ואני התחלתי לשאול: "מה יהיה בליל הסדר?" ו"האם נוכל לקיים אותו ביחד, עם הילדים והנכדים?" התשובה התחילה להתחוויר לאט לאט, כלומר: אין סדר משותף, כל אחד בד' האמות שלו או בתחום מאה המטרים שלו. אבל, הרבנים (אלה, שאנו מכבדים) פסקו שאפשר לקיים את הסדר בזום, וכך היה. קבענו את שעת ההתחלה, וכל משפחה מביתה הצטרפה לסדר המשותף, ואז התבררו גם היתרונות של סדר בזום:

א. לא צריך לבשל ל 30 נפשות, כל אחד אוכל את האוכל שלו...

ב. לא צריך לנסוע שעות בפקקים.

ג. אפשר לשתף בסדר שלנו גם את אחותי מארה"ב, אמנם אצלה השעה

היא שעת צהרים, אבל הסדר הוא משותף.

ד. הבן, שהיה אמור להעדר מהסדר שלנו, כי הוא עמד לנסוע להורי אשתו, "רקד" על שתי החתונות, כלומר: השתתף בשני הסדרים.

וכך קיימנו סדר בלתי רגיל, אבל היינו ביחד.

חלפו ארבע שנים.

תשפ"ד, שמחת תורה, הפכה לנו יום טוב לאבל ולמספד.

למעלה מחצי שנה חלפה וחג החירות מסרב להגיע. חטופינו נמקים בשבי העזתי, וקצרה ידנו מלהושיע.

מעולם לא יכולתי, ואיני יכולה להתנבא על מה יביא העתיד (רק המחשבה על מה ידעתי ב-6.10.2023 גורמת לי להתכווץ בתוך חליפת הוודאות, שאני מנסה לעטות עלי).

ובתוך אי הוודאות העוטפת אותי, נותר לי רק להתפלל, שביליל הסדר השתא נהיה כולנו בני חורין.

אמן!

תמר וולפין – כפר הנשיא

@@@@@@@@@@@@@@@@@@

בית כפר הנשיא משתתף
בצורה של נטע בז'רנו
במות אביה
ניסים בז'רנו (ביג'י) ז"ל.
שלא תדעו עוד צער.

נעים להכיר

נעים להכיר – מפונים/ מיכל אשחר

לרגל המצב, נכיר את המשפחות שהגיעו אלינו מן היישובים המפונים.
והשבוע – משפחת רודקוב.

מי אנחנו?

אני **אולגה**, אחות אחראית בבית יונתן, **בעלי לאוניד**, במקצועו נהג משאית וכעת נהג מונית. אמא שלי, **אלבינה**, בבית יונתן כמפונה, הבן שלי **ארטיום** עם אשתו **אירה** והילדים **לאן ויוליה** גם גרים כאן כמפונים.

מאיפה מגיעים?

גרים בקרית שמונה. עלינו לארץ ב- 2001, מהרי אוראל שברוסיה.

אמא בבית יונתן

לפני המלחמה אמא שלי גרה בבית שלה בקרית שמונה, הייתה זקוקה לעזרה אבל הסתדרה לבדה בחיי היומיום. בעקבות המלחמה היא פונתה לכאן. הכי כיף לי שאמא שלי לידי, ובהשגחה שלי. היא מאוד רוצה לחזור הביתה, יש לה תיק מוכן לחזרה הביתה, ברגע שיגידו, היא מוכנה לנסוע חזרה.

אחות אחראית

ניהלתי את בית האבות בחולתה, וכשנסגר לפני חמש שנים, עברנו עם הדיירים ועם חלק מהצוות לכאן, לבית יונתן החדש.

איפה גרים בקיבוץ?

בבית של מלווין. הכרתי את מלווין כשהיה דייר אצלנו, עד שנפטר.

חרבות ברזל

כשפינו את קריית שמונה, פינו אותנו לחד נס. היינו שם חודש, היה חדר אחד, ויש לנו שלושה חתולים שבאו איתנו, ולא כל כך הסתדרנו. היה מאוד קשה. התחלתי לחפש בית. אביבה לינטון עזרה לי למצוא את הבית, אנחנו חברים כבר הרבה שנים. גם הבן שלי מצא כאן דירה. חשבנו שנהיה כאן לחודש, וביתניים אנחנו כאן כבר כמה חודשים. אני מאוד פטריוטית, הייתי מוכנה לקבל נשק ולהשתתף במאמץ. אני לא יכולה

לשאת את הידיעה שיש חטופים בעזרה עד עכשיו. אני לא יכולה לסבול את זה, זה עושה לי מאוד רע מבחינה נפשית.

כפר הנשיא

הרבה אנשים מכפר הנשיא מאוד עזרו לנו, הזמינו אותנו לארוחת ערב בשישי, שאלו אותנו למה אנחנו זקוקים, מאוד תמכו בנו גם במילים וגם במעשים. זה עזר לנו מאוד.

הביתה

כל יומיים אנחנו נוסעים לקרית שמונה, לבית שלנו. לשתות קפה, לבקר, לנקות. זה מאוד חשוב לנו להיות שם. כבר מזמן לא נסענו ללילה. זה קצת מפחיד. וביום שישי האחרון, דווקא כשהיה בלגן, יצא שנסענו. יש לנו ממ"ד, אז זה נותן ביטחון. אנחנו נוסעים וזהו, מה שיהיה יהיה. חשוב לי לעבור שם, לראות את הפריחה היפהפייה שיש באזור שם. בשבילי זה חשוב. יש מתח, ובומים, אבל אני צריכה להיות בבית. אנחנו מחכים לחזור לשם, ברגע שיגידו שאפשר, נחזור.

תודה רבה אולגה, נעים להכיר ונעים שאתם פה. מקווים שתחזרו הביתה במהרה, ושכל החטופים ישובו לביתם.



"קול קורא" באפילה...

שלום לכולם וכמעט פסח שמח וכשר.

ראשית – תודה לרבים שפנו אליי אישית ושאלו בפליאה על פשר הפרסום שהם ראו, תחת הכותרת של "קול קורא" להגשת מועמדות לתפקיד אותו מילאתי בשנים האחרונות של מנהל בריכת השחייה שלנו. השאלה השנייה שהתלוותה הייתה מדוע אני לא רוצה להמשיך? לאחר שמיעת התשובות שלי הופנתה אליי בקשה: תעלה את שמך – נצביע עבורך.

אז תודה לכול מי שפנה אליי בנושא, זה מחמיא ועוזר להתגבר על העלבון הצורב שחשתי מעצם התהליך. אני בהחלט מתלבט (אגו) ושוקל להציב את שמי. אז שוב תודה.

שנית לנושא עצמו. המלחמה הארוכה תפסה אותי ביום האחרון של עונת השחייה במהלך הפנינג סיום העונה הגדול שהכנו בקפידה. הלהקה שהזמנו למופע המרכזי הודיעה לקראת הצהריים שלא תוכל להגיע... המשכנו להתנהל למרות מיעוט המגיעים יחסית לשנים עברו. כשהחלו הידיעות המצמררות להיערם כולל ההודעה שלמחרת אין לימודים – ביקשו ממני הורים לא מעטים לפתוח את הבריכה למחרת וכמובן שעניתי בחיוב. עד שכמעט החשיך הייתי עוד בבריכה וכשחזרתי לבסוף הבייתה - כמו לכולם – חשכו עיניי למראה ולמשמע הזוועות.

כך ברגע אחד עברתי מ-100% אדרנלין של פעילות לשפל של דכאון וחרדות וחוסר אונים. קיבלתי הוראה מובנת לא לפתוח את הבריכה. היתר הוא היסטוריה ידועה לכולכם.

מאותו רגע העמדתי את כול מתחם הבריכה והציוד שלנו לטובת המאמץ הכללי של לינה, מקלחות, עזרים רפואיים ובכלל עבור חיילים, מכינה, כיתת כוננות ועוד... בהתאם לצרכים שהופנו אליי.

לאחר שהתאפשר – פירקנו כרגיל בעזרת חברי המכינה את כול המערך ואיפסנו הכול לעונה הבאה עלינו לטובה.

מתחילת השנה שוב כהרגלי בשנים האחרונות אני נמצא בהכנות לעונה הבאה כולל בדיקות שונות לגביי תוכניות שלא הבשילו בעונה שחלפה (תוכנית תאורה שתאפשר שחייה לילית) ועוד בצד הכנות שוטפות לעונה החדשה – חיפוש מצילים, חוגי לימוד שחייה לילדים, ציודים ועבודות תחזוקה נדרשים ועוד. כמובן ששמחתי לקראת הפגישה עם תמר ואחראית משאבי האנוש החדשה רביטל לסיכום העונה כמתבקש, ומחשבות לעתיד. שמחתי לגלות שלמרות

התנאים הכמעט בלתי אפשריים מבחינה אובייקטיבית, הצלחתי לסיים את העונה ברווח תפעולי, ללא מקרים חריגים ובשביעות רצון כללית של באי הבריכה מבית ואורחים, אלא שאז באה ההפתעה המוחלטת מבחינתי ברצון ובהחלטה של היושבות מולי להעלות את מילוי התפקיד "קול קורא" וזאת במיוחד לאור האמירה שלהן (ואני מצטט) אין תור ליד הדלת של קופצים על התפקיד...

אמרתי להן באופן פשוט: אם זה לא שבור – למה לתקן??? התשובה שלהן הייתה שזה בשם הרצון והכוונה להסדיר את כול נושא הקדנציות של נושאי משרה ציבורית. סליחה אבל לא "קניתי את זה" במיוחד שזה מגיע ממי (תמר) שהחלה כבר לעבוד במקום אחר וממי שזה רק הגיעה אלינו וספק אם תהיה גם בשנה הבאה. כתבתי להן את תגובתי לרעיון – ראו העתק הרצ"ב ומאז ההמשך ידוע לכם כפי שכתבתי בתחילה.

לסיום:

לא נולדתי כמנהל בריכה, ולא קיבלתי את התפקיד בירושה כנחלת אבות. ניסיתי ואני חושב (בצניעות כמובן...) למלא את התפקיד כמיטב יכולתי והבנתי. ראיתי מהרגע הראשון את התפקיד שלי כמשרת נאמן של ולמען רוכשי המנוי ולא כג'וב לסימון V לצורך משכורת. זו שליחות בעיניי של 24/7 לא פחות.

במידה ואכן אחליט להציב את שמי אשמח לתמיכתכם במידה והנושא יעלה בכלל להצבעת הציבור. כלומר – אתם.

שוב תודה וחג פסח שמח עם שלום בטחון ואהבת חינוך

אבי

שלום.

ראשית, המייל לא הגיע אליי אלא אל אשתי דורית ולכן ראיתי אותו רק בימים האחרונים.

שנית, היינו עסוקים מאוד. ביום שישי האחרון חיתנו את הבן שלנו אביב וביום ראשון נולדה לנו נכדה ראשונה.

ובעיקר וזה החשוב:

נראה לי שאתן לא ממש מבינות את התפקיד: אני רואה את זה דבר ראשון כנותן שירות עבור חברי הקהילה למענם לטובתם בלבד!!! לא כטכנוקרט שבא והולך לעבודה. מחתים כרטיס ומחכה למשכורת. אני בתפקיד 24/7 גם לא בעונה. חושב, יוזם ובודק רעיונות שונים לשיפור וקידום המקום כמרכז קהילתי תוסס וחי שיפעל גם לא בעונת הרחצה.

לכן, עסקתי גם בהשגת תרומות מתורמים בעבר ובהווה עבור חברים המתקשים בתשלום ובעבור פרויקטים בעבר ובעתיד כמו לעניין התאורה שתאפשר גם רחצה לילית ועוד. יש לי כבר סכום לא מבוטל לצורך כך. אני כבר נמצא בתקשורת לגבי חוגי לימוד שחיה לילדים בעונה הבאה ועוד אי אלו דברים.

ועוד יותר חשוב.

אני מרגיש שלא הייתן מספיק ישרות וכנות איתי מהתחלה. לדעתי עשיתי עבודה (שליחות) בעיניי, יוצאת מן הכלל. הצלחתי להשאיר את המקום פעיל ותוסס ומהנה לגביי רוב מוחלט של המנויים. מקום עם רווח תפעולי ולא חלילה בהפסד למרות תנאים כמעט בלתי אפשריים כמעט מבית ומחוץ. אני בטוח לא גרעוני לאורך זמן כמו מוסדות אחרים במערכת... לדעתי - הייתי בטוח שאתן באות לבקש ממני להמשיך כול עוד שאני חש שיכול ורוצה לעשות את התפקיד! למעשה חשבתי לעשות את התפקיד לפחות עד היציאה הרשמית לפנסיה (אני עוד מעט בן 65) ולכן אני מאוד מאוכזב עצוב ואפילו כועס לא מעט. כמעט שנתיים אני מחכה לתוספת שהובטחה לי בזמנו. כבר שני מנהלי קהילה התחלפו מאז. בטוח שהם קיבלו את כול אשר סוכם איתם גם בכתב וגם בעל פה.

והנה, עם כול הבעיות שיש בכפר הנשיא, מצאתם לנכון להתחיל את "הסדר" דווקא איתי... אמרתי בישיבה: אם זה לא שבור - למה לתקן... טענתן שאין קופצים בשער על התפקיד (שליחות בעיניי) ואני יכול כמובן להציע את עצמי... אני חוזר לתחילת התשובה שלי - אני מרגיש חוסר כנות וכן - גם כפיות תודה ואי הכרת הטוב. וזה מכעיס פוגע. לסיכום: אני מעוניין רוצה ויכול להמשיך. אני בטוח שאני אהיה פה גם כאשר אתן תמשיכו לג'וב הבא שלכן ושיהיה בהצלחה. אני רואה לנכון לפרסם תשובתי זו לחברי הקהילה שלי כי בסופו של דבר אני בשליחות למענם והם אלו שיחליטו.

תודה

אבי





19.4 שולמית פרנק

רג'י פרלסון

שושנה יודאיקין

אביבה גולדברג

סלע לינטון

20.4 הלל יודאיקין

איתי כהן-נאה

24.4 שירה שטיינר

מיה זפרני

25.4 ינאי ברק





סיפור לשבת

סיפור עם מסר לערב פסח

שני קבצנים, יהודי ונוצרי קיבצו נדבות על ספסל בפארק. כשהתקרב חג הפסח הזמינו יהודים טובים את הקבצן היהודי להתארח אצלם בערב החג.

אמר היהודי לחברו הנוצרי: "בוא אלמד אותך קצת ממנהגי הפסח, ובערב החג תוכל להצטרף גם אתה לשולחן הסדר".

והוא לימד אותו איך עושים קידוש ואיך נוטלים ידיים וכו' וכו'.

כשהגיע ערב החג התארח כל אחד מהם בבית אחר.

רעב מאוד הסב הנוצרי לשולחן הסדר וציפה לארוחה עשירה של בשר ודגים ומיני מטעמים.

אך במקום זאת קראו איזה סיפור שלא נגמר, ונתנו לו כרפס במי מלח, חסה ומצה יבשה... ואם כל זה לא מספיק, כשביטנו עדיין מקרקרת מרעב, נתנו לו מרור שכשהכניס אותו לפיו חשב שיתעלף מהטעם המר.

בכעס גדול קם מן השולחן ויצא מן הבית כשהוא צועק ומקלל את היהודים ש"לזה הם קוראים ארוחת חג!".

הוא חזר רעב ומר נפש אל הספסל שבפארק ומצא אותו ריק.

חברו עדיין לא הגיע. בחצות הלילה הופיע היהודי, שבע וטוב לב.

"איך היה הסדר?" שאל אותו היהודי בשמחה.

סיפר לו הנוצרי בכעס גדול על תלאותיו ועל עוגמת הנפש שנגרמה לו.

אמר לו היהודי: "שוטה אתה, אם היית נשאר רק עוד קצת היית אוכל טוב כל כך!"

לפעמים בחיים עלינו לאכול קצת מרור כדי לזכות בסעודה הגדולה. סבלנות... (הסיפור מאת רבי נחמן)

